

ekitap sürüm: 2.3.1

GAZZE 'NİN FERYADI

MUHAMMED KURTCEPHE

Elektronik Kitap

Sürüm : 2.30

Yayın Tarihi: 20 Aralık 2023

Güncel Sürüm Tarihi: 30 Ocak 2024

Yeni Sürüm İçin Bağlantı :

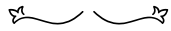
www.kurtcephe.com/gazzeninferyadi

Her hakkı serbesttir.

Hasbunallahu
ve ni'mel vekil
ni'mel Mevla
ve ni'me'n nasîr

Lâ havle
ve lâ kuvvete
illâ billâhil
aliyyil azîm

— —
İnnâ lillâhi
ve
innâ ileyhi
raciun!

GAZZE'NİN FERYADI

Muhammed Kurtcephe

Bu kitabın içeriği **Gazze'de soykırıma** maruz kalan **çocuk**, kadın ve **sağlık** görevlilerinin **görüntülerinden** alınmıştır. Tüm görüntüleri **karekodu** okutarak veya **bağlantılara** tıklayarak **izleyebilirsiniz.**

Lütfen bu **kitabı** okumayın, **dinleyin!**

Söz Başı

Direnış,
insanlığı diriltiyor!

Direnışin sahibinin adı ile...

İnsan hakları naralarının atıldığı, değil insanın hayvanın bile hakkı olduğunun söylendiği 21. Yüzyılda, şuracıkta, gözümüzün önünde Gazze'de bir soykırım yaşıyor. Kadın erkek demeden, yetişkin çocuk demeden, anne karnında dünyaya gelmek için sayılı günleri kalan bebekleri bile katleden bir terör devleti insanlığın vicdanını kanatıyor.

Öyle bir çağda yaşıyoruz ki yapılan hiçbir zulmün üstü örtülemiyor, hakikat saatler geçmeden gün yüzüne çıkıyor. Bu kitapta insanlık tarihinin en büyük vahşetlerinden birini, katil Siyonist İsrail'in Gazzeli masumlara yaptıkları soykırımı yaşayanların dilinden bulacaksınız. Nasıl bir soykırımla karşı karşıya kalındığını çocukların, kadınların sesinden dinleyeceksiniz.

Gazze'nin feryadı yüreğinde insanlık emaresi bulunan her yüreği titretiyor.

Direnışin insanları insanlığı diriltmeye devam ediyor.

Direnışe selam ve dua ile...

Öldürüldük de Öldürüldük!

Çocuk olamadan toprağa düşen bedenlerin yurdundan, Gazze'den bir kız çocuğunun göz yaşları içindeki 21. yüzyılın soykırımına, Siyonist İsrail'in soykırımına karşı feryadı:

Biz sanki yok gibiyiz!

Kimse Gazze'ye yardım etmedi, kimse bizi duymadı. Gazze ölüyor. Şu an insanlar ölüyor.

Tüm evler başlarına yıkılıyor; kendi başlarına, ailelerin başlarına, amcalarımın halaların başlarına, kardeşlerinin başlarına... Hepsi acı çekiyor.

Gazze'ye bunların olmasına nasıl izin veriyorsunuz? O sizden bir parça, sizden bir şey. Yanınızda hiçbir kıymeti yok mu Gazze'nin? Neden el birliği etmiyoruz? Hep beraber, hep beraber olalım. Gazze'ye yardım edelim.

Ve Filistin'i özgürleştirelim. Özgürleştirmemiz gereken sadece Filistin değil. Özgürlük bizim, özgürlük Gazze'nin ve her Arap şehrinin hakkı. Özgür olmak istiyoruz.

Yeter!

Vurdunuz da vurdunuz!

Öldürdünüz de öldürdünüz!

Öldük de öldük!

Vurulduk da vurulduk!

Öldürüldük de öldürüldük!

Babacığım...

Babasını henüz kaybetmiş küçük bir yürek büyük bir metanet ve yalnızlık ile dudaklarından tek cümle dükülüyor, o kelimeler ise sadece babasına rahmet dilemek.

Allah sana rahmet etsin babacığım..

Gazze'nin bu yetiminin başını dayayacağı bir omuzu kalmamış, sedyenin soğuk demirine alnını dayamış adeta soykırırma sessiz kalan insanlığa küsmüş...

Allah Melek Gönderdi

Bombaların yıktığı evinin enkazında kimsesizlerin kimsesine sığınan minik bir beden.

Evimiz bombalandı bugün ve ben dört saat enkazın altında kaldım. Evimiz bombalandığı anda yanıma birden bir melek geldi ve bana ışık açtı. Kurtarma ekipleri gelene kadar ışık açık kaldı.

Kurtarma ekiplerini görmek için yüzümü çevirdim, sonra tekrar ona bakmak istedim ama bulamadım. Yok oldu.

Beni enkazdan çıkarmak için dört saat uğraştılar. Ama Allah bana melek gönderdi, yüzünü göremedim çok ışıktıydı. Yüzünde beyaz ışık vardı.

Annemi Saçlarından Tanırım

Açık hava hapisanesinde doğup bombalar altında hayata tutulmaya çalışan bir çocuk, Siyonist İsrail'in havadan uçaklarla yerle bir ettiği şehir Gazze'de hastane kapısında gözyaşları ile annesine ulaşmaya çalışıyor.

- Anne... Anne...
- O değil o değil
- O...
- Ona benzeyen biri
- O annem.

— Vallahi O, ben onu saçlarından tanırım. Allah'ım O'nu benden neden aldın? Neden benden aldın Allah'ım. Ya Allah!

Valla annemsiz yaşayamam.

Annem, annem neden?

Allah rızası için O'nu gösterin bana...

Allah rızası için gösterin O'nu bana.

Biri kardeşim Ahmet'e baksın.

Neden Allah'ım? Sadece annem ve kız kardeşim, onlar dışında başkalarını bulamadınız mı?

Onlar iyi oldukları için gittiler. Sırf iyi oldukları için gittiler. Allah'ım onlarsız yaşayamam ki... Keşke beni de onlarla alsaydın.

— Onlar şehit oldular.

— Biliyorum şehit olduklarını.

— Yetinmediler, ninemi ve dedemi öldürdüler. Halamı, çocuklarını, annem ve kız kardeşimi de.

— Onlar şehitler, cenneteler.

— Şehit olduklarını biliyorum, ama ben dayanamıyorum.

Bize hiç merhamet etmiyorlar.

Biz size ne yaptık ki?

Bu Adaletsizlik Yetmedi mi?

Evlatları Siyonist İsrail tarafında katledilen bir annenin acısını dünyaya ve vicdan sahibi insanlara haykırışı.

Evladım ellerimin arasından kayıp gitti.

Çocuklarım nerede, yalvarırım...

Yetmedi mi, yetinemediniz mi ey dünya!

Bu adaletsizlik yetmedi mi?

Gariban insanlarız.

Çocuklarım karınlarını doyuramadan katlettiler. Allaha yemin olsun ki karınları açken katledildiler.

Çığlık

Uçak seslerini duyar duymaz kardeşini kucağına almış, atılan bombalar ile evini ve ailesini kaybetmiş masum yüreğin çığlığı!

Kelimeler tükenmiş, sadece çığlık :(

Yüreğiniz dayanırsa karekoddan arşı titreten çığlığı dinleyebilirsiniz.

Asırlar geçse de bu masumun çığlığı zalimlerin hep ensesinde duyulacak.

Masumiyet

Gazze'de bir hastane. Hastanede eli sargılı bir çocuk, ayakkabısının biri yok, sedye başında yaralanan annesini bekliyor. Doktorlar sedyeyi hareket ettirdiklerinde masum yavru da ardın sıra gidiyor. Annesini kaybetme endişesi hal diline yansıyor.

Anne nereye gidiyorsun, cennete mi?

Bende geleceğim!

Kardeşim

Gazze'de çocuk olmak büyüüp de küçülmek sanki. Çocukların davranışları en zor zamanda büyüklerin gösterdiği tavrın çok ötesinde.

-Kardeşim! Kardeşim!

-Kardeşin iyi.

Kardeşinin iyi olduğunu duduğunda bu teselli sözleri karşındaki ağıdı hıçkırıklara dönüyor. İç çekmesi arşı titretiyor!

Allah Siz Zalimleri Yargılayacak

Katil İsrail'in saldırılarından kaçmak için Gazze'deki Birleşmiş Milletler okuluna sığınan küçük bir çocuk devam eden hava saldırılarına isyan etti.

Onları bombalıyorsunuz.

Çocuklar enkaz altından çıkarılıyor. Daha şimdi iki aylık bir bebeği enkaz altından kurtardıklarını söylediler.

Bu okullarda yürüyemeyen insanlar var. Nasıl buradan çıkacaklar? Hemen buradan çıkmaları gerektiğini söylüyorlar. Ama bu insanları uarmıyorsunuz. Sadece onları bombalıyorsunuz. Ve umurumuzda değil.

Bu okullarda ne yürüyebilen ne de bir şey yapabilen hasta ve

sakat insanlar var. Çaresizler.

Yazıklar olsun size.

Çocuklar, erkekler ve kadınlar...

Yazıklar olsun size.

Hatta genç erkekler, genç kızlar, kadınlar, erkekler bile sizin korkunuz yüzünden yürüyemiyorlar. Yazıklar olsun size.

Bu insanlar banyoda vuruluyor. Yemin ederim banyoda, banyodan bu halde çıksınlar diye kadınları buruyorlar.

Allah siz zalimleri yargılayacak.

Allah siz zalimleri yargılayacak.

Bu Rüya mı Yoksa Gerçek mi?

Henüz beş yaşında, yaşadıklarının rüya olmasını istiyor, lakin terör devleti İsrail'in savaş uçakları evini bombaladı ve bombalamaya devam ediyor.

- Amca bir şey soracağım
- Sor canım, nedir?
- Amca, bu rüya mı yoksa gerçek mi?
- Korkma kızım.
- Bu bir rüya mı yoksa gerçek mi? Söyle bana.
- Korkma canım. Bir şeyin yok.

- Biliyorum amca, iyiyim ama bu bir rüya mı? Yoksa gerçekten evimizi bombaladılar mı?
- Bir şey yok canım. Elhamdülillah, de.
- Elhamdülillah.
- Sen cesur bir kızsın. Adın ne?
- Bırak beni.
- Yarayı temizledikten sonra bırakacağım. Adın ne?
- Mara
- Mara mı?
- Kaç yaşındasın Mara?
- Beş buçuk yaşındayım.
- Sen harika bir kızsın Mara.

Çocuğun Merhametli Yüreği.

Yıllardır zulüm altındaki Gazze'de doğmuş bu çocuk; zalim Siyonist İsrail'in çocuklarına bile merhametli davranın, onları öldürmeyin diyor.

Her zaman ağlıyorum ve rüyalarımda onların neler yaşadığını görüyorum. Vallahi her zaman, vallahi her zaman ağlıyorum.

Onları neden öldürüyorsunuz?

Neden?

Küçücük çocuklar onlar ve hastanede kalıyorlar.

Siz neden böylesiniz?

Neden?

Onlara neden gidip yardım etmiyorsunuz?

Ne olur gidin ve onlara yardım edin. Ne olur gidin artık.

Onlara yardım etmiyorsunuz.

Gittiğinizde de onların bizi öldürdüğü gibi siz çocuklarınızı öldürmeyin. Çünkü öldürmek haramdır, yasaktır.

Neden!

Yasak değil mi?

Yazık değil mi?

Neden?

Onlara yaptığınız haramdır, beni anlıyor musunuz?

Yapılanlar zulümdür, hepsini mahvettiniz.

Son Veda

Soykırım aileleri dağıtıyor. Babalar çocuklarından, kadınlar kocalarından koparılıyor. Evlatlarını şehit vermiş annenin kocasına son vedası!

Birlikte öleceğiz demedik mi? Söz vermedik mi, birlikte ölecektik? Muhammed lütfen uyan, Muhammed lütfen.

İnşaallah yaşıyorsundur. Muhammed lütfen uyan.

Çocukların hep yanında. Ne mutlu sana. Canım benim.

Bütün çocukların senin yanında.

Allah bize yeter, o ne güzel vekildir.

Nur ve Abduh senin yanında. Muhammed. Uyan Muhammed.

Razı mısınız?

Canından can olan evladını şehit veren baba metanetle Allah'ın razısını düşünüyor..

Ya Rabbim, Sen benden razı mısın?

Razı olman için kanımdan daha çok al. Ya Rabbi...

Ya Rabbim, Sen benden razı mısın?

Benden razı olman için kanımdan, malımdan ve evimden daha çok al. Ey Rabbim...

Ey Rabbim Sen benden razı mısın?

Sen benden, benden razı mısın?

Benim Kanım Filistinli

1917'de ecdadımız Filistin'den çekilmek zorunda kalsa da geride Siyonizm'e karşı mücadele edecek sağlam tohumlar ekmiş. İşte bir örneği:

- *Kanımın son damlasına kadar topraklarıma vatanıma sadık kalacağım. Göğsümdeki son nefesime kadar yani nefesim kalmayana kadar... Boğulup toprağın altına girsem de sadık kalacağım, vatanımda kalacağım.*
- *Vatanının hiçbir zaman terk etmeyeceksin öyle mi?*
- *Hiçbir zaman... Vatanımı terk etmeyeceğim.*
- *Şu an çok üşümene, aç olmana, ilaca bulamamana rağmen yine de böyle mi düşünüyorsun?*

- *Evet öyle düşünüyorum, burada kalmaya devam edeceğiz.*
- *Bu kadar çok mu seviyorsun Filistin'i?*
- *Evet, Filistinli çocuklar burayı tek başına bırakmayacak. Şarkıda söylediği gibi:
Benim kanım Filistinli,
Benim kanım Filistinli.*

Biz Çocukuz

Gazze'de yaşayan insanların birçoğu çifte vatandaş,
Jena'da onlardan biri. Her şeyden önce insan!

- Ben Jena. Ben Filistinli bir Britanyalıyım.
- Nerede yaşıyorsun Jena?
- Gazze'de
- Gazze son iki gün nasıldı?
- Hiç iyi değil.
- Neler oldu?
- Sabah ve akşam birçok bombalama oluyor ve ev salladığında endişeleniyorduk. Sallanıyordu ve sanki yavaş

yavaş yıkılacak gibi oluyordu. Ve biz şiddetle sesler duyup korktuk. Annem herkese sarıldı ve korudu. Biz çocuğuz ve çocuklara bunu yapmak doğru değil! Ve biz aileyiz.

- Bu her zaman oluyor mu?
- Her zaman oluyor.
- Ve dün neler yaşandı? Biz dün koşup ayrılırken neler hissettin?
- Hiç iyi değildi.
- Tamam korktun mu?
- Evet
- Tamam. Şu an evini terk ediyor musun Jena?
- Hayır
- Bu seni nasıl hissettiriyor?
- Evimi çok özledim ama gidemiyorum. Çünkü çok bombalama oluyor.

Masum Metanet

Mahsun üç yürek Siyonist teröristler tarafından öldürülen babalarının kefenlenmiş bedeninin başında dünya gözü ile bakıyorlar, ellerini yüzüne son kez dokunduruyorlar. Annesini de şehit vermiş ablanın teselli cümleleri insanın içini sızlatıyor!

Bakın çocuklar babamız ne kadar tatlı.

Annemize selamımızı iletcek, merak etmeyin.

Evladımın Kanı

Morgların dolduğu hastanenin bir köşesinde katledilen bedenlerin bırakıldığı yerde bir anne, ellerini sıkılmış bir şeyler saklıyor. Sakladığı şehit düşen evlatlarının kanı! Çocuklarının bedenlerini toprağa, kanını ise yüreğine gömecek!

Hayır yıkamam.

Evlatlarımın kanı, vallahi yıkamam.

Evlatlarımın kanını yıkamam. Hayır...

Hayır...

İzin vermem asla!

Yahudiler Neden Bu Kadar Cani

Kimsesi kalmamış, terörist İsrail tarafından ailesi öldürülmüş bir çocuk. İnsanlığa soruyor, neden?

Neden böyle diye soruyorum.

İnsanlara diyorum.

Yahudiler neden bu kadar cani?

Allah'ın azabı üzerlerine olsun.

Yahudiler Allah'i sevmiyorlar.

Ya Rab!

Senin yaşın daha kaç, ne zaman öğrendin el açıp dua etmeyi? Kimsesizlerin kimsesine sığınmayı ne zaman öğrendin be yavrum :(

Harap olmuş evinin enkazında bir beton parçasının üzerine oturmuş minik ellerini açmış, dudaklarından tek kelime dökülüyor:

Ya Rab,

Ya Rab,

Ya Rab...

Nasıl da içten 'Ya Rab' diyorsun be evladım, içimi sızlattın :(

Lütfen okumayın, karekoddaki linkten dinleyin!

Zafer Yakındır

Henüz bombalar yeni düşmüş, her yer enkaza dönüşmüş, bir çocuk enkaz parçasına oturmuş, kamera karşına geçmiş. Gözlerinde ne bir korku var ne de yüzünde bir gelecek endişesi, zaferden emin bir ses tonu ile konuşuyor.

Elhamdülillah.

Bu savaş gerçekten zor bir şey. Çok şiddetli bir savaştı. Sadece yedi şehit bu evden verildi. Bakın her taraf enkaz ile dolu.

Aslında biz bu hayatı hak etmemiştik.

Oyun ve mutlulukla dolu bir hayat yaşamalıydık.

Biliyor musunuz bu düşman sadece öldürmeyi ve eziyet etmeyi biliyor. Sadece bunları. Hiçbir ayırım yapmıyor, küçük

ve büyük herkesi. Tek derdi öldürmek.

Yahudi zannediyor ki bizi böyle hep öldürürlerse buraları terk edeceğiz, buralardan nefret edeceğiz, ona vereceğiz ve teslim olacağız. Ama boşuna uğraşıyorlar. Onlar her saldırdığında bizim azmimiz ve gücümüz artıyor Allah'ın izni ile.

Zafer yakındır. Onları yeneceğiz. Bu uzak bir zaman değil.

Ne zaman olduğunu sorarlarsa de ki: "Umulur ki yakın bir zamanda."

Her halükârda hamdolsun

Annesi babasını kaybetmiş, iki küçük kardeşine kol kanat gerip metanet, sabır ve hamd ile annelik babalık yapmaya çalışan Gazze'nin onurlu bir mazlumu!

Bu kız bilincini kaybetti. Bilinci gitti. Gözlerini kaybetti sandım. Çünkü uyandığında 'gözlerim, gözlerim' diye bağıyordu. Sonra onu Aksa hastanesine naklettiler. Sonra da sağlıklı bir şekilde döndü. Allah'a şükürler olsun.

Rabbim kardeşlerime bakma ve terbiye etmem için bana yardımcı olsun.

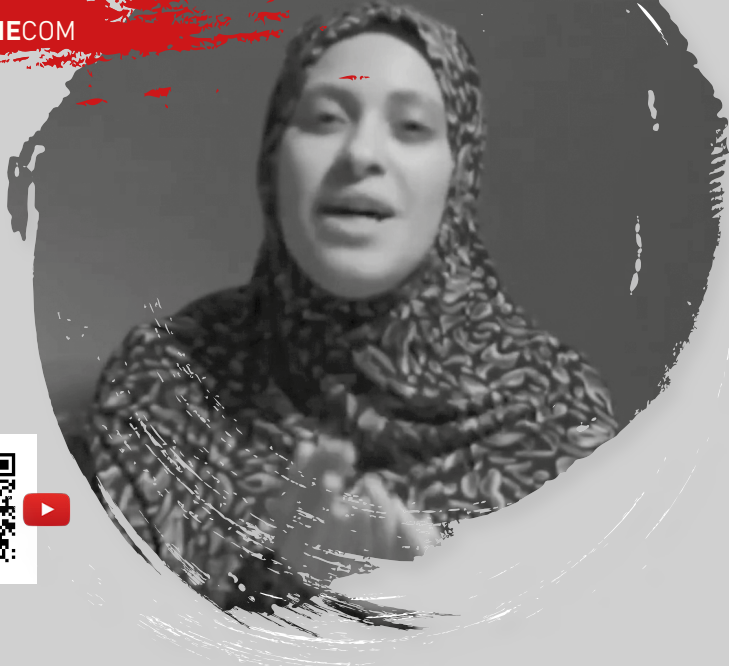
Hasbünallah.

Allah onlardan intikam alsın.

Biz hiç kimseye bir şey yapmadık. Kimseye zarar vermedik.

Yine de hamdolsun. Allah'ın takdiri, O'nun dediği olur. Her halükârda hamdolsun.

Rabbim bana kardeşlerim için hem anne hem baba hem abla hem de nine olmam için güç versin. Onların güzel günlerini bana gösterebilirsin.

Şehidin Menzili Cennettir

Evlatları şehadeti bekleyen, ölümü öldüren, menziline cenneti koymuş, zafere inanmış bir mücahide.

Vaktimizi Kur'an okuyarak geçiriyoruz, Alemlerin Rabbine bize ferahlık vermesi için dua ediyoruz. Zafer bizim için bir ihtimal değildir, çünkü onu Rabbimiz bize vadetmiştir. Belki de bizi güçlü kılan şey budur.

Ölümden korkmuyoruz. Çünkü bizde ölüm şehitlik demektir ve şehidin menzili cennettir Allah'ın izniyle. Siyonistlerin tam tersi. Dünya ve zevklerinin peşinde koşanlar hayatı severler ve ölümden korkarlar. Onları korkak yapan budur.

Affet!

Bir annenin evladına son vedası. Siz olsanız nasıl veda ederdiniz? Açık hava hapisanesinde dünyaya getirdiği evladını iyi bir insan olması için yetiştirmeye çalışan bir annenin yürek dağlayan cümleleri...

Oğlum beni affet!

Seni bir gün kırdıysam beni affet!

Bir gün istediğin şeyi alamadı isem affet beni.

Affet anneciğim...

Sana kızdığımda en iyi insan olman için kızıyordum.

Asla! Asla bir gün sevmediğimi düşünme. Vallahi seviyorum seni...

Ayrılık, Hüzün ve Sevinç

Bombalar altmış kişilik bir aileyi yok etmiş geriye kalan birbirlerinden habersiz üç kardeş, günler sonra enkazın altından çıkarılabilmiş. İlk olarak Sema, 3. gün Mariya, 4. gün ise Lana çıkarılabilmiş. Bu üç masum; anne babalarını, tüm akrabalarını kaybetmiş ama kardeşlerinin yaşadığını duyunca heyecanlanmış, buruk da olsa bir sevinç yaşamışlar.

Sema'ın haykırışı:

— Ya Allah... Amcam, kardeşlerim, anneannem, ailemin hepsi öldüler Allah'ım.

Lana'ya kardeşinin fotoğrafı gösterildiğindeki tepkisi:

- Bu kim?
- Bu Reşa olabilir mi?
- Yok bu Sema... Sema...
- Sema mı?
- Evet evet, yaşıyor.
- Nerede?
- Buralarda. İkincisi de yaşıyor.
- Ailemi istiyorum, tüm ailemi istiyorum.

Sema:

— Onlardan ayrılmak istemiyorum. Ya Allah...

Lana:

— Bu bombardımandan dolayı tek odalı evde yaşıyoruz. Ortadaki koridorda yatıyorduk.

Sema:

— Onlar olmadan yaşamak istemiyorum. Onlar olmadan yaşamak istemiyorum. Keşke onlarla birlikte ölseydim.

Lana'ya:

- Annen baban nerede?
- Babam enkazın altında. Sadece kardeşimin elbisesini gördüm, enkaz altındaydı.

- Siz orada hiç şehit düşen gördünüz mü?
- Aslında bir tane gri pantolonlu ve mor bluzlu kız gördüm. O benim kız kardeşim olabilir. Ben ona bakmaya korktum.
- İki saat boyunca kız kardeşimle konuştum. Kız kardeşimin sesini duyuyordum ama Mariya'yı göremiyordum. Sonra dönünce onu gördüm.
- Sana Mariya'yı getireceğim.
- Ama annemi istiyorum, babamı istiyorum. Ailemi istiyorum.
- Ailen nerede?
- Ailem enkaz altında.

Feryat!

Henüz bombalama yeni olmuş, en kaz başında üstü başı tozlu bir çocuk haykırarak dizlerini dövüyor. Çılgılığı çılgınlara karışıp donmuş yüreklere ışık tutuyor. Gazze'nin yetimleri bir ölüp bin diriltiyor...

- Ya....
- Ne oldu, ne oldu?
- Babam ve küçük kardeşim şehit oldular.

Kimsesiz kalmak...

Evsiz kaldığına mı yansın, babasız kaldığına mı?

Yetim çılgılığı gözde yaş bırakmıyor...

Kimsesizliğin Feryadı

Uykuda ölenlerin şehri Gazze'de en kaz başında bir çocuk feryadı daha. Bu masum yavrucağın insanlığın gözü önünde demokrasi havarilerinin gönderdiği bombaların evine düşmesi ile tüm ailesini kaybetmiş. Enkazlar arasında yapayalnız kalmış. Bu çaresizliği hangi kelimeler anlatabilir? Sığınacak ne bir evi kalmış ne de sahip çıkacak bir yakını!

Kelimelerle değil çığlığı ile çok şey anlatıyor...

Bu acıdan bir Ebu Ubeyde doğacak, Filistin'in özgürlüğü için çalışan bir yiğit olacak ve zulmün olmadığı bir dünya kuracak.

Mezarla Konuşmak

Şehrin her yeri mezarlığa dönmüş öyle ki caddelere sokaklara, yol kenarlarına, bulunan her toprak parçasına binlerce masum beden defnedilmiş. Tarih soykırımına uğrayan bu insanları mezarlarını hiç aramayacak, zira şehrin neresine bir kazma vursalar onlarca Filistinlinin bedeni ile karşılaşacaklar. İşte evinin hemen yanı başındaki enkazın bir kenarına defnedilmiş bir anne ve mezarı başında ağlayan bir kız çocuğu.

Defin henüz yeni yapılmış, toprağı taze. Yavrucağın annesini sormuş, göstermişler burada diye. Küçük elleri ile toprağı kazmak, annesini çıkarmak istemiş. Anne çık toprağın altından, kalk demiş ama ne çare. Taze mezarın üzerine kapanmış, sarılmış toprağı annesine sarılır gibi... Göz yaşları ile annesine haykırmış, toprağın altına sesini duyurmak istemiş...

Anne çık... Anne çık, seni göremiyorum...Anne çık, çık...

Gözyaşı

Gazze'de göz pınarlarına sahip çıkıp cümle kurabilmek çok zor. Konuşana da zor dinleyene de. Bir insan yüreği taşıyorsanız gözyaşı ile dinlersiniz.

Acı ve çaresizlik içerisinde gözyaşı pınar olup yanaklarından süzülen bu çocuk hangi suçu işledi?

Bu çocuk yüzlerce öksüzden bir tanesi. Annesini kaybetmedin hüznü cümlelerine yansıyor:

Annemle birlikte ölseydim daha iyi olurdu diye hissediyorum. Şahit olduğum bu ızdırabı ve acıyı görmeseydim daha iyiydi. Sevdiğim, değer verdiğim herkes gitti.

Bombalar

İsrail'in zulmünden kaçıp anne, baba ve çocuklar bir odaya sığınmışlar. Anneler sarılmış, babalar kol kanat germiş evlatlarına.

Bombalar uyuyan çocukları uyandırıyor. Bomba seslerini duymamak için kulaklarını kapatan çocuklar korkuyor... Anne korkuyor...

Baba bomba seslerine aldırmandan Rabbini anarak tekbir getiriyor: *Allahu Ekber.*

Anne çocuklarını enkaz oluşur düşüncesi ile yerlerinde durmalarını tembihliyor: *Kalkmayın bir yerde durun.*

Çocuklar gözyaşları ile babalarında yardım istiyor ama sadece "Baba" diyebiliyorlar.

Kadrajda gözükmeyen bir ses içten ve derinden bir nida ile yaratana sığınarak haykırıyor *"Ya Rab!"*

Gazze'deki her ev bu şekilde gecelerini ve gündüzlerini bu korku ve endişe ile geçiriyorlar.

Çocuklara İşkence

Deyr Balah'tan Musa Ahmet Ali ailesinden koparılıp İsrail'e götürülmesini ve bomlarla öldürebilmek için tekrar şehrine getirilmesini anlatıyor:

- Bizleri evlerimizden aldılar. Kadın ve çocukları ayırdılar. Ve 12 yaş üstü olanlara yani 18 yaş altı olan biz çocuklara işkence ettiler ve ailelerinden aldılar. Ben kaybolmuşum ne annem ne babam vardı. Bize silahlarla işkence yaptılar, vurdular. Yemek ve su yoktu, tuvalete gitmek yasaktı. Darp edilmenin her türlüüne maruz kaldık. Bize her türlü küfürler ettiler.
- Nasıl bırakıldınız?

Gözlerimizi kapattılar, bizleri bağladılar, elleri oynatmak yasaktı. Bizler beş gün boyunca aydınlık görmedik. Sonrasında bizleri İsrail'e götürdüler, Refah'ın kuzeyine değil bizzat İsrail'e. Sonrasında bizi olduğumuz yere geri getirdiler.

Ahmet Nimir Selam Ebu Ras kaçırılıp nasıl işkenceler yapıldığını anlatıyor:

- Aniden Yahudiler geldi ve bizi arka taraftaki alana sürdüler. Bizler de annem, ailem ve hepimiz oraya in-dik. Kadınları gönderdiler ve erkekleri alıkoydular. Çok işkence gördük, bize işkence yaptılar. Yemek yoktu, su yoktu, hiçbir şey yoktu. Tuvalete gitmek istediğimizde çok pis küfürler ediyorlardı. Yemek yediğimiz tek gün son günümüzde. İki ekmek yiyebildik. Her gün bizlere biraz-cık su veriyorlardı. Beş gün boyunca ne yemek ne içecek ne bir şey vardı. Bizleri sabah saat 04.00'da uyandırdılar. Elimizi ve gözlerimiz bağladıktan sonra otobüse binme-mizi istediler. Otobüse bindirdiler ve bizi başka bir yere getirdikten sonra üzerimize tazyikli su sıktılar, soğuktu. Bizleri ikinci bir yerleşim yerine götürdüler. Yerleşim yerinde bir saat kaldıktan sonra bizleri otobüse bindirip oto pazarına götürdüler. Oradan biri ambulansı aradı ve bizi aldı.

Şehadet Secdesi

Gazzeliler namaz dışında başka secdeler de yapıyor. Acıları var, soykırımı uğruyorlar. Bir bir kaybediyorlar yakınlarını... Her şeye rağmen metanetlerini hiç bozmuyorlar. Ne Rablerine isyan ediyorlar ne de yurtlarını terk ediyorlar.

İşte onlardan biri, bir baba. Hastanede çocukları bir sedye üzerinde, katil İsrail'in masumların evinin bombalaması sonucu bedenleri tanınamayacak hale gelmişler. Bir babanın bu manzara karşısında metanetini koruması o kadar zor ki!

Etrafındaki görevliler babayı teskin etmek düşüncesinde iken baba yere kapanıyor. Çocukları şehit olduğu için şükür secdesi yapıyor.

Sayıklamak

Gazze'nin masum insanları katil İsrail'in bombaları karşısında sığınacakları bir yer olmadığı için evlerinde birbirlerine sarılarak beklerler. Hastanelere okullara sığınan sivil insanları bile bombalayan Siyonist zalim karşısında beklemekten başka çareleri yok. Bir umut vicdan sahibi insanlık harekete geçerde bu soykırım durur!

Bombalamalar başladığında çocukların tek sığınağı Rableri, dillerinde "Allahu ekber". Henüz üç dört yaşlarındaki bu masum Gazzeli çocuğun evi de bombalanmış, dilinde tekbirler ile enkazın altında kalmış. Kurtarılıp hastaneye getirilmiş, kendisinde olmamasına rağmen sayıklayarak son cümlelerini devam ettiriyor:

"Allahu ekber, Allahu ekber, Allahu Ekber..."

Artık insanlardan bir ümidi kalmamış, sadece ve sadece bu Siyonist soykırımından Allah'ın kurtaracağı bilincinde.

Kundaktan Kefen

İnsanlığın öldürüldüğü tarihte bir Yusuf gözlerini enkazın altında dünyaya açtı. Bomba seslerinden Yusuf'un yeryüzüne merhaba ağlaması duyulmadı. Beyaz kundağa sarılıp anne kucağına verildiğinde sustu, ana yüreğinde huzur buldu.

Henüz bir aylık iken Amerikan menşeli füze Yusuf'un evini vurdu, enkaza çevirdi. Mavi göğü görmeden, çiçekleri koklamadan, kuşların sesini duymadan can verdi. Bir bebeğin daha kundağı kefeni oldu.

Savaşta doğdu, savaşta öldü. Gazze'de bir Yusuf öldü, dünyanın vicdanında bin Yusuf doğdu. Vicdan ağlarken anne kundaktan kefene sarıldı, büyükanne gözyaşlarıyla veda etti.

— Savaşın ilk günleri doğdu, yani bir küsür aylık oldu. Canım benim, canımın içi.

Acil Çağrı!

Bir doktorun çırpınışı, çaresizlik içerisinde insanlığa yakarışı.

Bu bir acil çağrıdır.

Lütfen, eğer insansanız. Araplara sesleniyorum. Sadece Müslüman ülkelere seslenmiyorum.

Eğer insansanız, lütfen bu bir acil çağrıdır. Lütfen bunu durdurun.

Gazze'yi koruyun. Gazze'ye destek olun.

Tibbi malzememiz yok, gazımız yok, yiyeceğimiz yok, ilacımız yok. Hiçbir şeyimiz yok. Bu bir acil çağrıdır.

Bu insani kriz durdurun.

Yaşayabilmek!

Hayallerini kaybetmiş çocuklar... Umutları sönmüş masumlar... Sadece yaşamak, güven içinde yaşamak isteyen yürekler...

Yerinden yurdunda edilmiş, açlığa sefaletle sürülmüş Gazze'liler, varlık içindeki dünyada yokluk içerisinde hayatta kalma mücadelesi veriyorlar.

- Uyurken ölen bir sürü çocuk görüyorum, sıra bana gelecek ve ben öleceğim diye korkuyorum. Hayallerimi gerçekleştirmeyi çok istiyorum, doktor olmak istiyorum, hayallerime ulaşmak istiyorum. Ama okulumu bile yıktılar.

- İsraililer bizi bombaladı, okulu terk etmemizi söylediler, kaldığımız yeri terk etmemizi istediler, buraya kampa geldik. Önce sokaklarda kaldık, sonra bize çadır verdiler ve hepimiz burada üst üste kalmaya başladık, soğuktan ölüyoruz ve üzerimizi örtecek hiçbir şey bulamadık ve hepimiz yerde üst üste uyuyoruz. Hayalim bir öğretmen olmaktı ama okulum yıkıldı, şimdi tek hayalim güvenli bir yerde uyumak ve yaşamak.
- Ben savaşları yaşadım, 2014 savaşını, 2021 savaşını, 2023 yaşadım, bu nedir? Her şey savaş, savaş, savaş. Hayatlarını yaşayan aileler nerede? Hiç yok. Hayallerim boşa çıktı, hevesim kırıldı, hayallerim kayboldu, hepsi bir hiç. Ben de eskiden iyi işler yapmak, notlar almak, ailemi mutlu etmek, üniversiteye gitmek, okumak ve başarılı olmak isterdim. Ama heveslerim kırıldı, her şeyim yok oldu. Arkadaşlarımın hiçbirinden haber alamıyorum. Her kes bir yerde yerinden yurdundan olmuş, onları sormak istesem sorabileceğim kimse yok. Benim eğitimim var, eğitimim için bir yerim var, kitaplarım var. Bunu nasıl anlatacağım bilemiyorum, bu çok, çok, çok acı verici bir şey...

Neredesin!

Umudunu kaybetmeden, incitmeden dökmeden, metanetle ve ferasetle talebini dile getiren yüce gönüllü bir Gazzeli.

Bütün kalbimizle sevdiğimiz, saygı duyduğumuz, takdir ettiğimiz cumhurbaşkanı nerede? Her zaman guru duyduğumuz başkan... Hatta sevgimizi tüm dünya kısıyor. Recep Tayyip Erdoğan. Allah onu korusun ve yüceltsin. Ömrünü uzun etsin.

Seçim günlerinde dua ve ibadet ederdik. Seçimi kazanması için geceler geçirdik. Şükürler olsun ki seçimi kazandı.

Gazze bu halde iken neredesin? Neredesin Türkiye Cum-

hurbaşkanı? Neredesin Müslüman? Neredesin saf ve dürüst Müslüman? Neredesin Kuran okuyan ve öven insan? Hani neredesin?

Bu niye bizim başımıza geliyor? Sebebi ne? Biz ne yaptık? Biz halk olarak ne yaptık? Bu niye bizim başımıza geliyor? Niye evlerimizden çıkıp çadırlarda yaşıyoruz? Biz ne yaptık? İslam ve Müslümanların yardımı nerede?

Neredesin Recep Tayyip Erdoğan? Biz seni Müslümanların halifesi olarak görüyorduk. Ama Allah'a hamdolsun. Perde arkasında neler oluyor Allah bilir. Allah'a şöyle dua ediyoruz: Allah Müslümanları ve ülkelerini korusun.

Allah Benimle Birlikte

Sanki asrın felaketinin yaşandığı Kahramanmaraş'ın Ebrar sitesinin enkazında kalmış da bağılıyor, çıkarın beni! Küçük bedeni güçlü imanı ile enkaz altında sabırla kurtarılmayı bekleyen bir çocuk.

Korkmuştum. Önce ailemle birlikteydim., sonra bir anda onları göremez oldum. Benim yanımda değillerdi. Onları bulamıyorum. Nerede olduklarını bilmiyorum. Onların yanındaydım ve sonra birden onları kaybettim, nasıl?

Kelime-i şehadet getirdiğimde kendimi güçlü hissettim. Kendimi güçlü hissettim çünkü Allah benimle birlikteydi. Elhamdülillah.

Benim adım Farah Jamal Muhammed Abdulameed Musa, 13 yaşındayım.

Enkazın altından çıkarıldım. Elhamdülillah. İşte buradayım ve sağlığım yerinde.

Arkadaşlarımla oynuyordum. Benim yaşımdaydılar. Mutluyduk ve eğleniyorduk. Birden kendimi siyah bir şeyin altında hissettim. Karanlıktan başka bir şey göremiyordum. Yardım için bağıríp durdum. Bağıríp durdum. Millet çıkarın beni. Çıkarın beni.

Molozları temizledir. Bana kelime-i şehadet getirmemi söylediler. Bende öyle yaptım. Elhamdülillah. Allah'a olan inancımız sarsılmaz. Şükürler olsun ki sağlığım yerinde. Hala sevdiklerim ve kardeşlerim hayatta.

Kimsem Kalmadı!

Acıların en büyüğü... Ailesinden vefat edenlerin isimlerini saymak, tek tek saymak... Ne yürek dayanır ne de göz pınarları!

Hepsi şehit oldu. Allah onlara rahmet etsin. Babam şehit oldu. Annem şehit oldu. Waled, kardeşim şehit oldu. Büyükannelerimin ikisi de şehit oldu. Ve büyük babam Halid ve büyük babam Enes. Amcalarım teyzelerim. Amcalarım ve amcamın eşi ve kız kardeşi.

Benim adım Daren Al-Bayaa. Hasar gördük ve evimiz yıkıldı. Biz içerdeyken bombaladılar. Evdeki herkes şehit oldu. Ben ve kardeşim hariç. Kardeşim Kanan benim aşkım,

desteğim ve omurgamdır. Başka kimse yok. İnşallah o bana bakacak. Siyonist işgal bizi rahat bırakmadı. Hiçbir uyarıda bulunmadan evlerimizi yıktılar. İnsanların üzerine bombalar yağdırdılar. Evleri boşaltmak için uyararak yerine insanlar içerdeyken bombaladılar. Umurlarında değil. Bombalayıp duruyorlar ve bizi rahat bırakmıyorlar.

İnsanlara mesajım: Daren'i seviyorlarsa ve Daren hakkında bir şeyler biliyorlarsa bana bir mesaj ya da herhangi bir şey yazmalarındır.

Sevgili amcam Salam benim desteğim ve dayanağımsın, sevgili amcam. Seni hiç unutmayacağım. Sevgili amcacığım. Amcam Salam Türkiye'de yaşıyor ve savaş bittiğinde beni ziyaret etmek için buraya geleceğini söyledi. Geriye sadece amcam kaldı.

Açlıktan Ölüyorum!

Çocuklar acıların her türlüünü yaşıyorlar. Anne babanın şehit edilmesine, kardeşlerin bir bir öldürülmesine dayanıyorlar. Bir şey var ki insan fitratının buna dayanma, direnme şansı yok. Açlık! Gazze'nin yetimleri açlığa karşı verdikleri mücadeleler minik yüreklerde dile gelmiş, feryat ediyor.

- Bir lokma yiyecek bulamıyoruz. Yiyecek bulamıyoruz. Un bulamıyoruz. Açlıktan ölüyorum. Sana söylediğimi onlara anlat.
- Bana açlıktan ölmek üzere olduğunu anlattı.
- Görüyor musun? Açlıktan ölüyorum. Yemek istiyoruz. Dünya yardım edin. Bir şeyler yemek istiyoruz.

Size Yalvarıyoruz

Gazze'de her çocuk bir feryat noktası...

Ailelerimiz enkaz altında parçalanıyor. Bizde diğer Arap ülkelerindeki çocuklar gibi özgürlük istiyoruz. Özgürlüğümüzü istiyoruz. Herkes ile aynı koşullarda yaşamak istiyoruz.

Ama neden biz? Neden bunlar Filistinli çocukların başına geliyor. Neden Filistinli çocukların değeri yok?

Allah bizimlerdir. Allah bizimle kalacaktır.

Eğer müdahale ederseniz, savaş anında bitebilir. Bu trajediye bir son vermek için size yalvarıyoruz.

Yeter artık! İnsanların hepsi öldü. Geriye ne kaldı? Hiçbir şey kalmadı!

Bacağın Cennette!

Halid dede, bütün yaşadıklarına rağmen yüreğindeki merhamet ve fedakarlıkla dolup taşan bir figürdü. Torununun acıları henüz yatışmamışken, ayağı kesilen Gazzeli kız çocuğuyla karşılaştı. Metanetle bacağı kesilmiş olan küçük kıza yaklaştı, gözlerindeki hüznü ve içsel bir güçle doluydu.

Dede, torununun acılarını düşünerek, kendi yaşamış olduğu zorluklardan aldığı güçle kız çocuğuna teselli veriyordu. Kız çocuğunun kesilen bacağına öptü. Bu jest, sadece fiziksel bir acıyı hafifletmek değil, aynı zamanda sevgi ve merhametin derin bir ifadesiydi.

Sonra, Halid dede şu sözleri söyledi:

Olsun, bacağı senden önce cennete gitti. Ahirette bir ışık hüzmeleri olarak sana gelecek. Vücuduna daha güzel, daha güzel dönecek.

Muhammed Aleyhisselam ile karşılaştığında lütuf göreceksin ve O'nun ellinden su içeceksin, bundan sonra bir daha susmayacaksın.

Yaşadığın bunca haksızlıktan sonra Allah'a, Rabbimize gideceğimiz için kendini güvende hissedeceksin. Allah'ın vaadine güvenmek en güzel şey. Allah'ın izni ile iyileşeceksin. İyi olacaksın. Tekrar eskisi gibi yürüyebilmek için yapay bacak takacaklar. Eskisi gibi hayatını yaşayabileceksin. Üniversiteyi bitirecek büyüyüp mutlu bir hayat yaşayacaksın.

Asla şunu unutma; veren de Allah alan da. Bize ayağı Allah verdi, O da dilediği gibi alır. Eğer emanetini almak istiyorsa alır. Bu can O'nundur, biz de O'na aitiz.

Bu nedenle diyoruz ki; "Biz Allah'tan geldik ve Allah'a döneceğiz." Her şey Allah'ındır. Bizi alışa razı oluruz ve elhamdülillah deriz.

Bu sözler, sadece bir bacağı kaybetmiş küçük bir kız çocuğuna değil, tüm insanlığa umut ve sevgiyle dolu bir mesaj getiriyordu. Halid dede, yaşamın zorluklarına rağmen teslimiyet ve sevgiyle dolu bir kalbin ne kadar güçlü olduğunu yansıtıyordu.

Doktor Anne!

Gazze Şeridi'nde, yıkılmış evlerin, yerle bir edilmiş ibadethanelerin ortasında, bir hastane koridoru acının, umutsuzluğun ve çaresizliğin simgesi olmuştu. Kalabalık koridorlar, yaralı çocukların acı çığlıkları ve ailelerin feryatları ile dolup taşıyordu. Her adımda, savaşın vahşetini ve masumların acılarını hissetmek mümkündü.

Bu karanlık tablo içinde, bir doktor hastane koridorunda ilerliyordu. Yoğunluğun içinde, sedye ile koşar adım ilerleyen görevlilerin önünden geçen kız çocuğunu fark etti. Ancak bu defa göz ucuyla bakmakla yetinmeyecek, kalbinin derinliklerine kadar işleyen bir farkındalıkla bakacaktı.

Doktorun annelik içgüdüleri, kendi kızının sedyede yatmakta olduğunu anlamasıyla birlikte, dünya adeta durdu. Yüzü solgunlaşırken, gözlerinde hem umutsuzluk hem de çaresizlik belirliyordu. Ardından

gelen bir çığlıkla sedyenin arkasından koşmaya başladı.

Sedyenin peşinden feryat ederek, bağıarak, çırpınarak koşuyordu. Bazı görevliler, doktor annenin çaresizliğini bir nebze olsun hafifletmeye çalışırken, duvarlar feryatlar ve gözyaşları arasında titriyordu.

Doktorun gözlerinden süzülen yaşlar, her adımda hastane koridorunun sert zemine düşüyor, feryadı, koridorların soğuk duvarları arasında yankılanıyordu. Meslektaşları, çocuklarını tedavi etmeye çalışırken, annenin içsel çığılı sadece kendi acısını değil, tüm bölgede yaşanan insanlık dramını simgeliyordu.

Kalabalık koridorlarda yaşanan bu trajedi, sadece bir ailenin değil, tüm Gazze'deki insanlığın yaralarını ve umutsuzluğunu yüreklerimize işletiyordu.

Ruhumun Ruhu

Gazze Şeridi'nde yaşayan Halid Nebhan, İsrail saldırılarında torunu Rim'i kaybetmenin acısıyla sarsılıyor. Küçük kızın vefatı, Nebhan'ın yüreğine derin bir iz bırakıyor. Rim'i gözlerinden öperken, saçlarını tarayarak ve yüzünü silerek yaşanan trajik anlar daha da derinleşiyor.

Rim'den geriye kalan tek küpe, dedesi için çok özel bir anlam taşıyor. Küpeyi "rozet" gibi yakasında taşıyarak, torununun hatirasını yaşatma kararlılığını simgeliyor. Bu küçük ama anlamlı detay, Nebhan'ın duygusal anlarını Gazze'de yaşanan acı gerçeğin bir parçası haline getiriyor.

Nebhan'ın bu dokunaklı anları, sadece bireysel bir acı değil, aynı zamanda Gazze'deki insanların yaşadığı büyük trajediyi de yansıtıyor. Onun kararlılığı, Rim'in hatirasını yaşatmanın ve yaşanan acıyı dünyaya duyurmanın bir yolu olarak parlıyor. Nebhan'ın yaşadığı duygusal anlar, Gazze'de yaşanan acının insanlık vicdanına bir çağrı olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor.

Son Yolculuk!

Soykırma uğrayan bu toplumun acılılarından biri, sevdiklerini kaybedip son yolculuğuna uğurlama anları. Bu hüznü an, bireylerin yanı sıra tüm toplumun kalbinde derin izler bırakan bir trajedidir. Vefat eden yakınlarına veda etmek, soykırımın insan hayatlarını nasıl alt üst ettiğinin acı bir göstergesidir. Ancak bu zorlu süreçte geride kalanların gösterdiği metanet ve dayanışma, geleceğe dair umut ışığı olmaktadır.

*Dün babasını kefenledim. Bugün de bu kızı kefenliyorum.
Ya Rab, Sen'den başka kimsem yok. Kime şikâyet edeyim ya Rab?
Sen'den başka kimsem yok ya Rab. Bana merhamet et ya Rab.
Kullarına merhamet et ya Allah.*

Narkozsuz Dikiş!

Gazze Şeridi'nde savaşın vahşi ortamında yaralanan küçük bir çocuk, hastaneye getirilmiş ama hastanede tıbbi malzeme kalmamış, narkoz ise tamamen tükenmiş. Bu zor koşullarda, ameliyatlar acı içinde gerçekleştiriliyorlar, dikişler insanları uyutmadan yapılıyorlar.

Doktor, çocuğun acısını dindirmek için elinden geleni yapmaya çalışsa da tıbbi imkanların yetersizliği herkesi çaresiz bırakıyor. Küçük çocuk, başındaki acıyı bastırmak için Kuran okuyor.

Çocuk, acı içindeki kafasını sakinleştirmek ve iğnenin batmasını hissetmemek için Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla başlayan ayetleri okumaya başladı. Bu kutsal sözler, çocuğun acılarını bir nebze olsun hafifletmek, zihnini sükûnete kavuşturmak ve dayanma gücünü artırmak dayanak oldu.

Savaşın dehşeti ve hastane koşullarının zorluğu içinde, küçük çocuk inancını kaybetmemeye çalışıyor, Kuran'ın huzur veren melodisiyle dikişin acısını bir nebze olsun unutabilmek için okumasını sürdürüyordu. Çocuğun direnci ve sınanması savaşın yürek burkan bir yansımasıydı.

Okunan o ayetler:

Rahmân ve Rahîm (olan) Allah'ın adıyla.

1. Birbirlerine neyi soruyorlar?
2. O büyük haberden mi?
3. (İnanıp inanmamakta) ayrılığa düşmektedirler.
4. Hayır! Anlayacaklar!
5. Yine hayır! Onlar anlayacaklar!
6. Biz yeryüzünü bir döşek, yapmadık mı?
7. Dağları da birer kazık.
8. Sizi çiftler çiftler yarattık.
9. Uykunuzu bir dinlenme kıldık.
10. Geceyi bir örtü yaptık.
11. Gündüzü de çalışıp kazanma zamanı kıldık.
12. Üstünüzde yedi kat sağlam göğü bina ettik.
13. (Orada) alev alev yanan bir kandil yarattık.
14. Sıkışan bulutlardan şarıl şarıl akan sular indirdik.
15. Size tohumlar, bitkiler, yetiştirmek için
16. Ve ağaçları(birbirine) sarmaş dolaş bahçeler.
17. Şüphesiz hüküm günü vakit olarak belirlenmiştir.
18. Sûr'a üflendiği gün, bölük bölük Allah'a gelirsiniz.
19. Gökyüzü açılır ve orada pek çok kapılar oluşur;
20. Dağlar yürütülür, serap haline gelir.

(Nebe Suresi)

Sina'ya Gitmeyeceğiz!

Gazze Şeridi'nde, savaşın gölgesinde yaşayan insanlar, Sina Çölü'ne sürgün edilmeye çalışılıyor. Ancak bu insanlar, sadece yaşadıkları topraklara değil, kalplerine işlemiş olan umutlarına ve geçmişlerine olan bağlılıklarına karşı direniyorlar. Gazzeli siviller, birbirlerine sıkı sıkıya kenetlenmiş, tek bir yürek olmuş durumdadır.

Küçük çocuklar bile, evlerini ve topraklarını terk etmeme kararlılığıyla büyük bir direniş sergiliyorlar. Oyun oynamak, gülmek, büyümek için hak ettikleri yaşama tutunma mücadelelerini sürdürüyorlar. Savaşın vahşetinin ortasında, küçük yürekler büyük bir kararlılıkla topraklarını savunuyor, evlerini terk etmiyorlar.

İşte küçük yüreğin büyük sözleri:

- *Korkuyoruz ama kendimi güçlendirmeye çalışıyoruz. Allah'ın izni ile Filistin kazanacak diyoruz. Biz Sina'ya gitmiyoruz, evlerimizde kalacağız.*
- *Ama Yahudiler size saldıracak?*
- *Bize saldırırsınlar, en önemlisi toprağımızı terk etmemeliyiz. Filistin'i asla tek etmeyeceğiz.*
- *Sizi zorlasalar evlerinizin yanını bombalamaya başlasalar ne yapacaksınız?*
- *Tabiki korkmayacağız.*
- *Bu gücü nereden alıyorsun?*
- *Çünkü ben inanıyorum, Müslümanlar kazanacaktır. Onların silahı var ise bizim Allah'ımız var.*

Sen Yaşamalısın..!

Gazze İslam Üniversitesi'nde eğitim veren bir profesör olan Refakat Alareer, İsrail bombalarının hedefi oldu. İzleyeceğiniz videoda çevrimiçi görüşme sırasında, yakındaki patlamaların duyulduğu adeta masumları hedef alarak bir bir düşen bombaların dehşetini yansıtıyordu. Maalesef, bu bombalar, ömrünü ilme adanmış bir profesörü, eğitimden ve öğrencilerinden ayırdı.

Refakat Alareer'in ardında bıraktığı uçurtma şiiiri, dünya çapında yankı buldu. Bombaların gölgesinde kaybedilen bir öğretim görevlisinin hikayesi,

dünyanın tüm dillerinde insanlığın vicdanına ulaştı.

Hiçbir çıkış yolu yok. Gazze'den çıkış yok! Ne yapmalıyız? Boğulmalı mıyız? Toplu intihar mı edelim? İsrail'in istediği bu mu?

Biz bunu yapmayacağız.

Geçen birilerine, bazı arkadaşlarıma anlatıyordum. Ben bir akademisyenim. Muhtemelen evimde sahip olduğum en sert şey bir tahta kalem. Ama İsrail bizi işgal ederse, üzerimize çullanırsa, kapı kapı dolaşıp bizi katlederse, yapacağım son şey bu olsa bile o kalemi İsrail askerlerine fırlatacağım. Ve bu Filistin'deki herkesin hissettiği şey. Çaresiziz ve kaybedecek hiçbir şeyimiz yok.

Sadece biraz ilaç için eczaneye gittim ve arabam neredeyse beş kez bombalandı. Sadece beş dakika sürdüm.

Ondan geriye kalan şiiiri:

İlla ölmem gerekiyorsa, sen yaşamalısın...

Hikayemi anlatmak için...

Eşyalarımı satıp bir parça kumaş ile uzun kuyruklu ve beyaz teller satın almak için...

Gazze'de, bir yerde bir çocuk, cennetin gözlerinin içine bakarken,

Kendi bedenine bile veda etmeden giden babasını beklerken, uçurtmayı görür...

Senin yaptığın uçurtmayı,

Ve bir an için bir meleğin ona sevgiyi geri getirmek için orada olduğunu düşünür.

Eğer ölmem gerekiyorsa, umut getirsin,

Bir masal olsun bu uçurtma...

Bak Gülüyor...

Enkaz altında yaralı kurtulan bir çocuk, acısı büyük. İki kardeşini kaybetmiş. Hastanede kardeşini öpmek istiyor, görevliler şehit olduğunu söylese de o inanmıyor zira şehit olan kardeşinin yüzündeki gülümseme adeta onu yaşıyormuş gibi gösteriyor.

Acılar kelimelere dökülemiyor... İzleyin, anlayın, ağlayın...

Firas! Firas! Firas'ı öpmek istiyorum.

Bak gülüyor, gülüyor.

Selamete kal Ahmet.

Kardeşim bana seslenmeye başladı, Kemal, Kemal ...

O zaman daha yaşıyordu. Ama ağzında taş vardı. Bana tam seslenemiyordu, sadece ah çekiyordu. Allah rahmet eylesin.

Anneciğim...

Öyle acılar var ki, katlanabilir ve altından kalkabilirsin. Ancak, öyle acılar ve ayrılıklar da var ki, ne katlanabilirsin ne de acısı diner. Bir umutla kavuşmayı beklersin, hayata dönse de evladım dese diye umutlanırsın. Anne kaybı, acıların en büyüğüdür.

Gazzeli genç, kalbi paramparça olmuş bir halde şehit annesinin soğuyan bedenine sarıldı. Gözlerinden süzülen yaşlar, acı dolu anıları ve kayıp sevgiyi anlatan sessiz bir feryat gibiydi. Genç bedeni, annesinin eksikliğini hissederek titriyordu. Genç bir yürek annesinin kaybıyla yıkılırken, gökyüzü de onların acısına tanıklık etti.

"Yalvarırım anneciğim, hayata geri dön..."

Selam Götür

Yüzlerce Gazzeli babadan biri, gözü yaşlı, gönlü hüznü, cennet yolcusu olan şehit evladını son kez toprağa vermeden kucağına almış, imanından aldığı metanetle onunla konuşuyor.

Gönlü buruk baba, titreyen sesiyle evladı ile ötelere ötesine selam gönderiyordu:

“Hz. Muhammed’e (a.s) selamımı ilet ve ona ‘Babam seni kendisinden daha çok seviyor.’ de.”

Gökyüzü, o an babanın dualarını ve selamını kabul etmiş gibi bir huzur içinde durdu. Gazzeli baba, bu minnet dolu anı, şehit evladının cennet yolculuğuna başlamadan önce ona bir armağan olarak sunmuştu. Baba, duaları ve sevgisiyle dolu bir kalple, şehit evladını sonsuz huzur ve selamla uğurladı.

51

Son Anlar...

Gazzeli baba, kucağında şehit bebeğiyle soğuk kaldırıma çökmüş, bu acılı anı, sonsuza kadar hatırlamak ve küçük meleğinin son anlarını ölümsüzleştirmek için telefonunu titreyen elleriyle çıkararak kameranın tuşuna bastı.

Sanki ciğerparesi hayatta da dinliyormuş gibi onunla konuşmaya başladı. Küçük kulaklarına sevgi dolu sözler fısıldayarak son vedasını kayıt altına alıyordu.

Son sözler: Canımın içi, belki fiziksel olarak yanımda olamayacaksın ama benimle geçirdiğimiz bu anı her zaman hatırlayacağım.

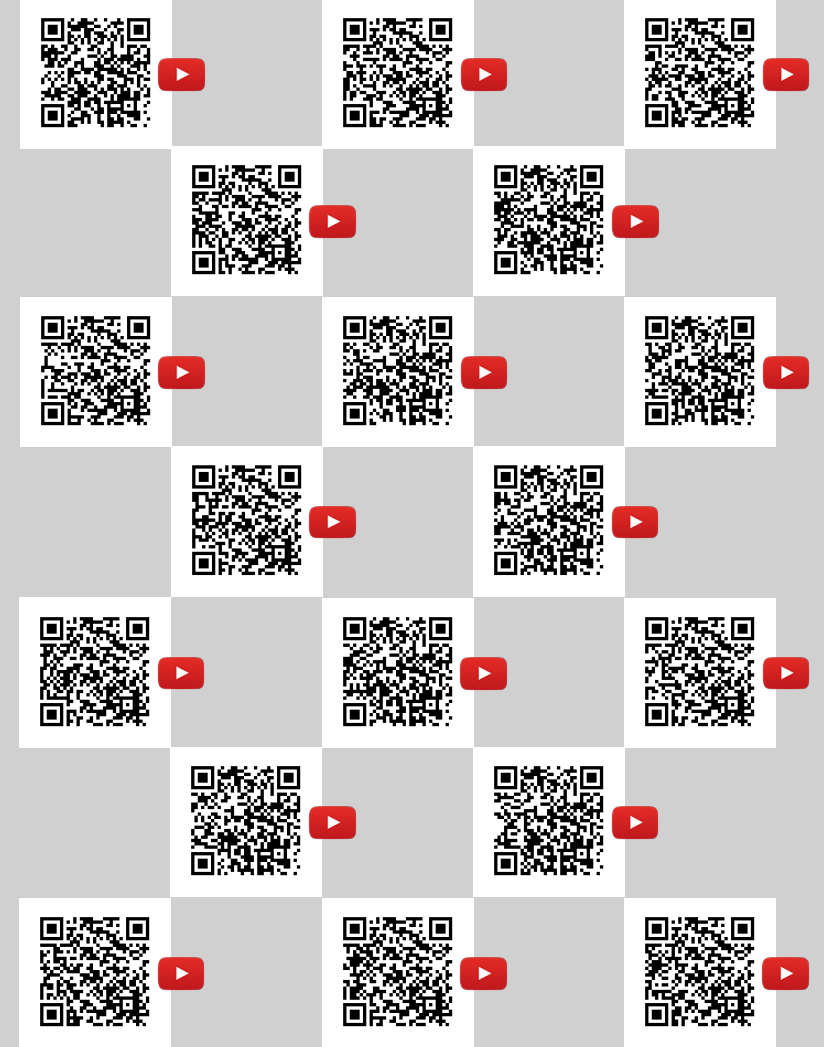
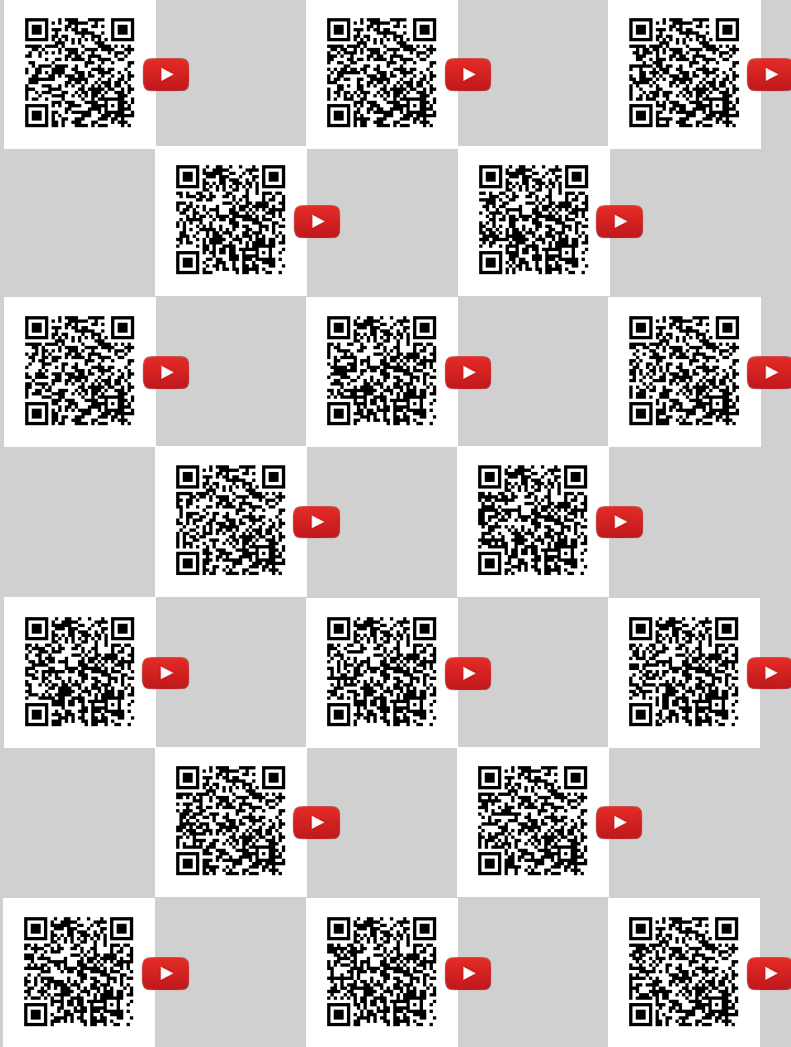
Kadraja yansıyan, küçük çocuk hayatta da babası onu neşelendirmek için konuşuyor gibi idi. Ne de olsa şehitler ölmezdi...

52

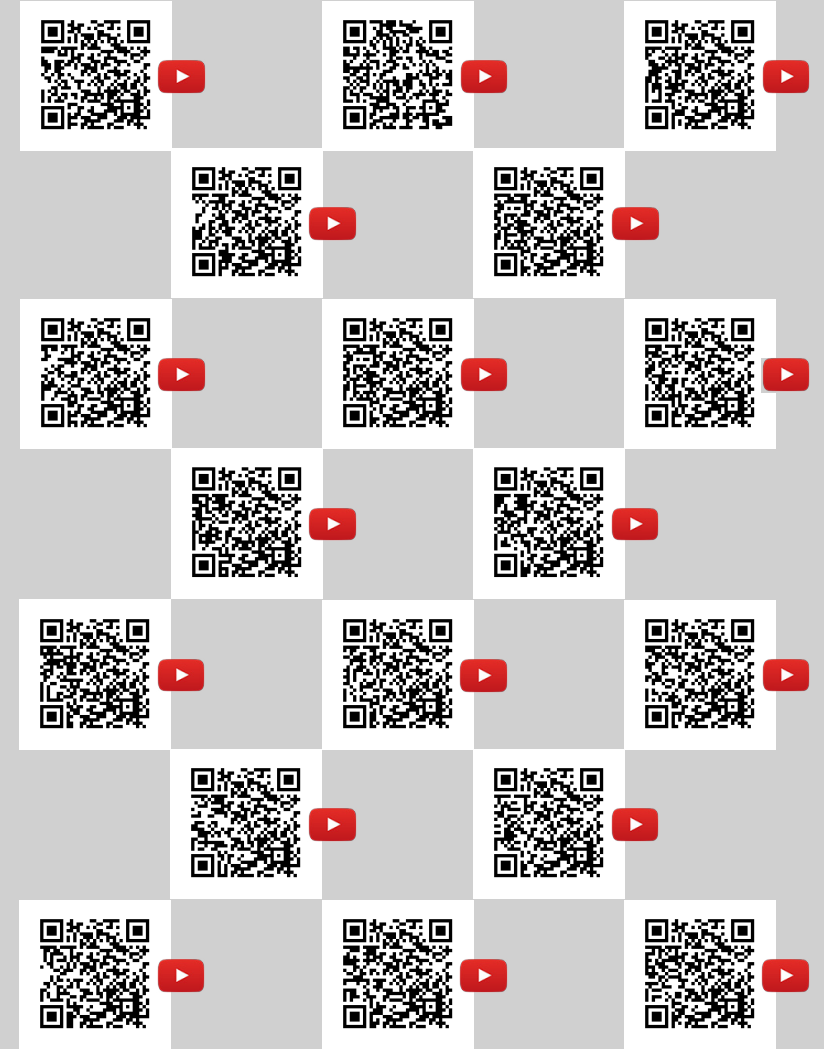
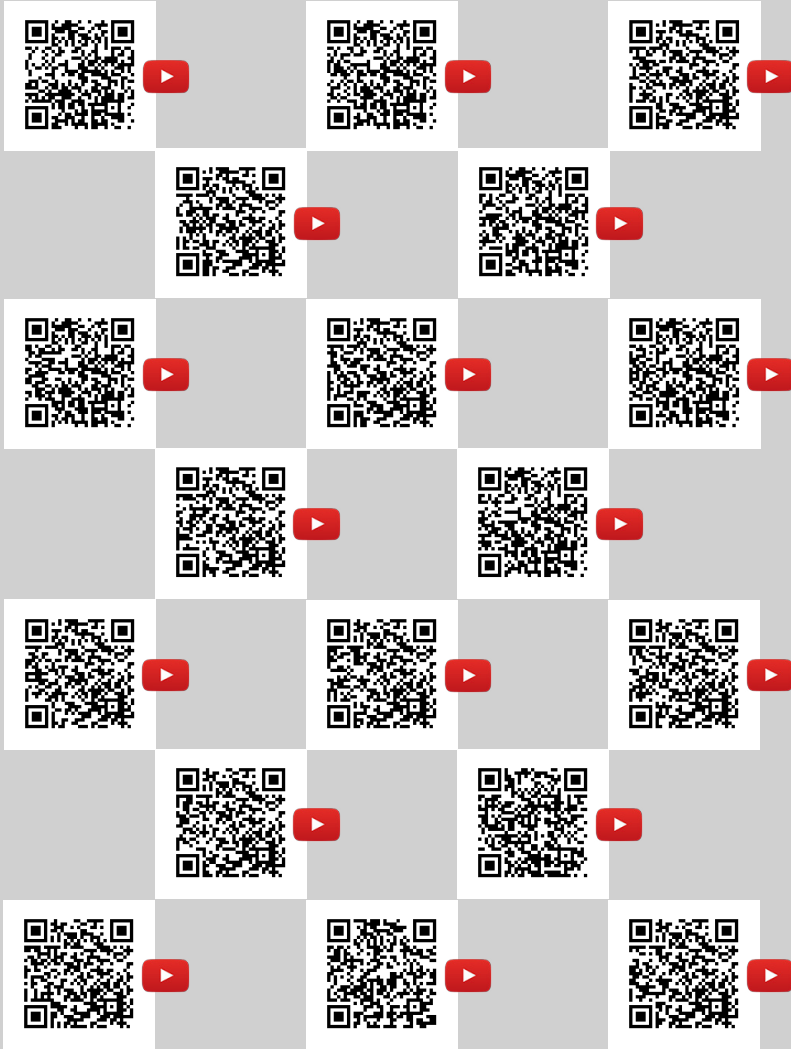
**YÜREK
YAKAN
ANLAR**

İzlemek için tıkla/okut!

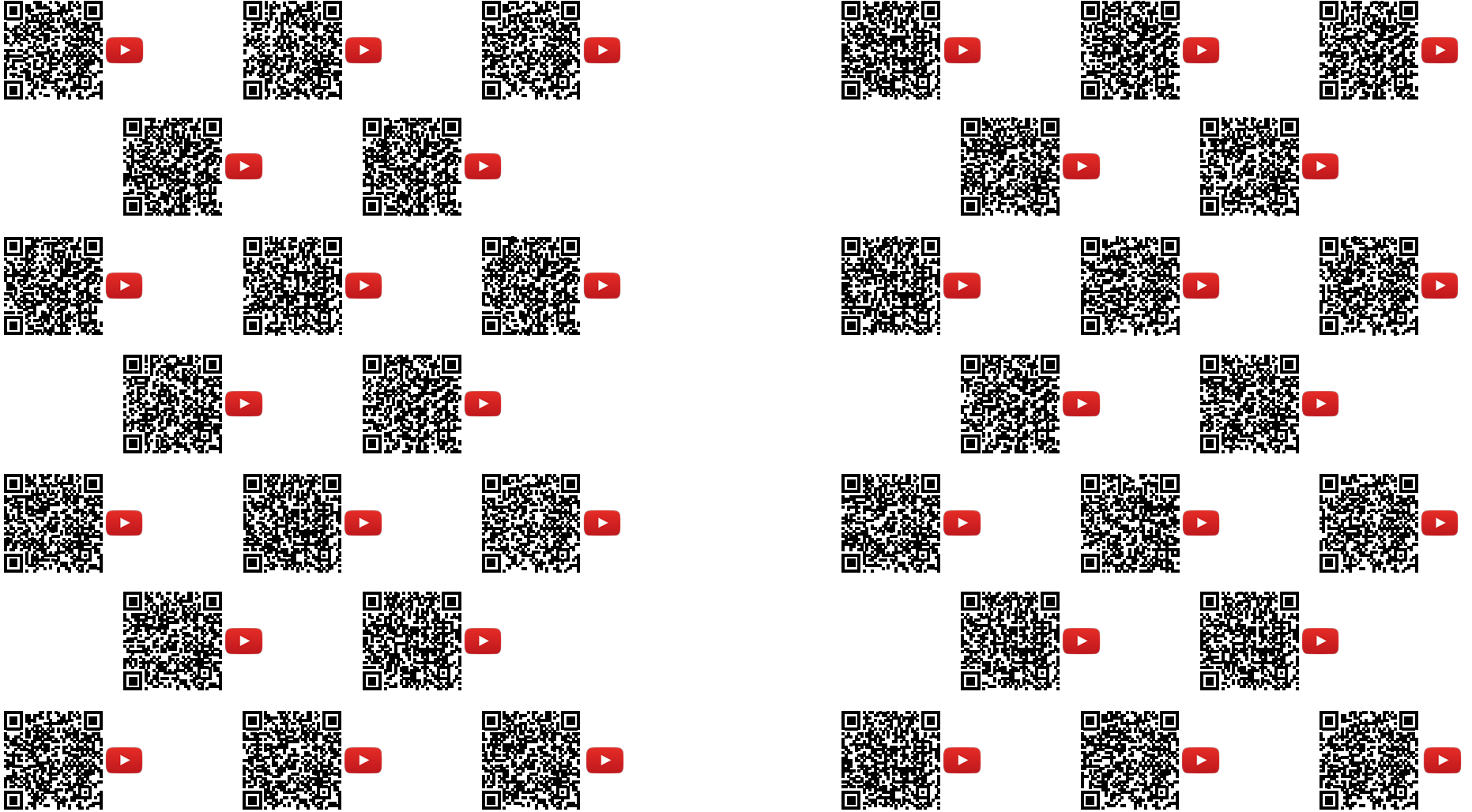
İzlemek için tıkla/okut!

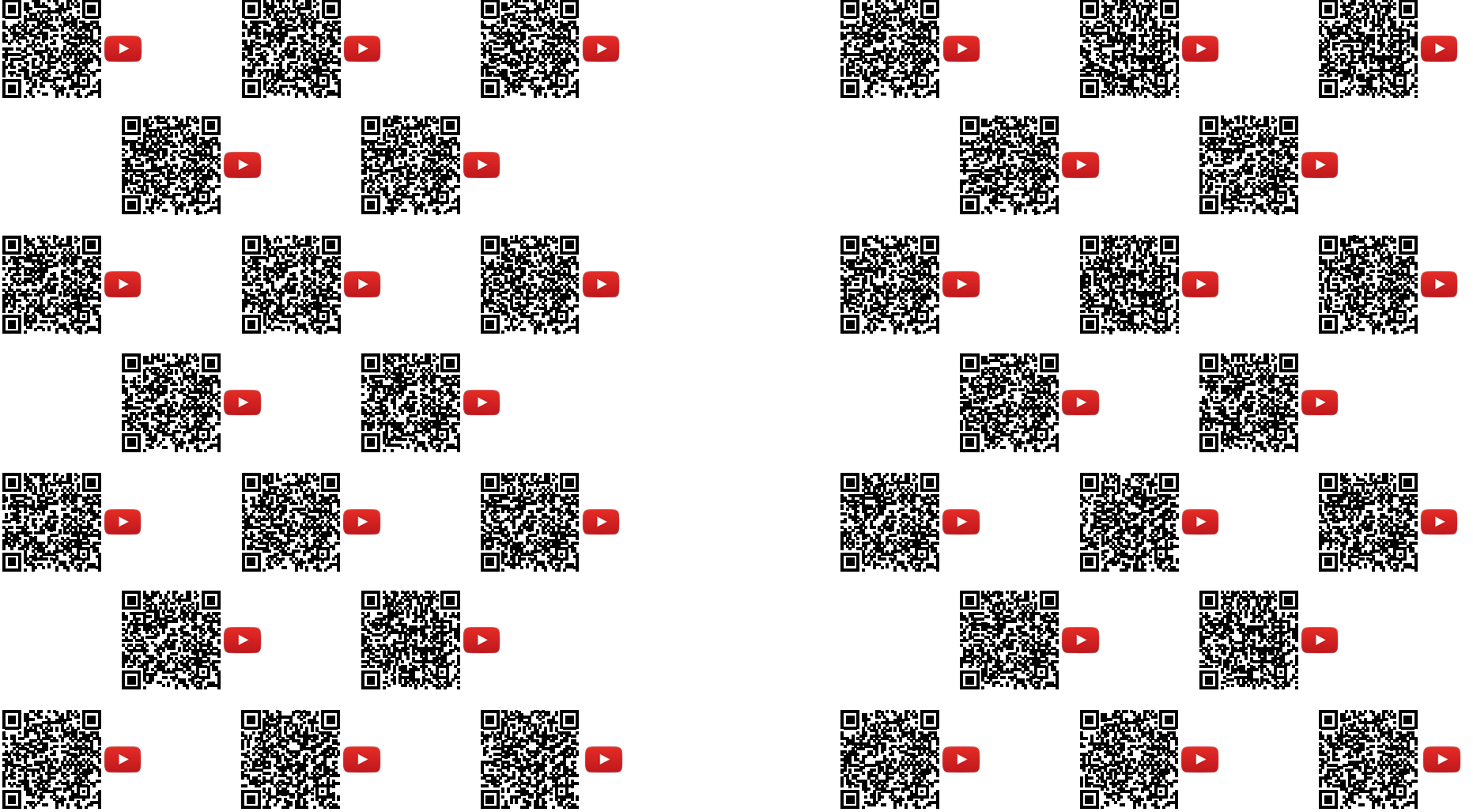
**Çocuklara,
Kalp
Hastalarına
ve Vicdanı
Olmayanlara
izletmeyin**

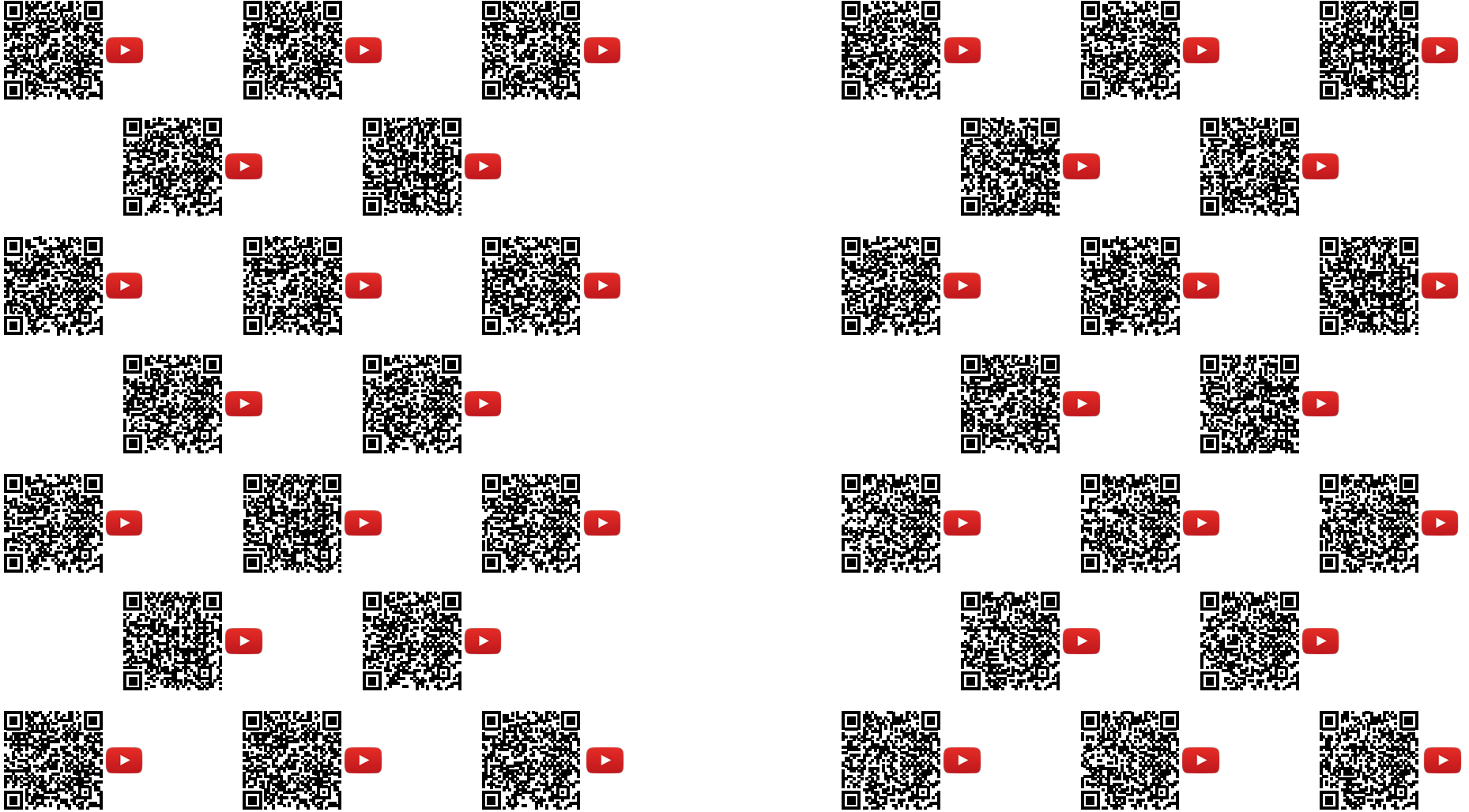
Çocuklara, Kalp Hastalarına ve Vicdanı Olmayanlara İzletmeyin!

Çocuklara, Kalp Hastalarına ve Vicdanı Olmayanlara İzletmeyin!

Çocuklara, Kalp Hastalarına ve Vicdanı Olmayanlara İzletmeyin!

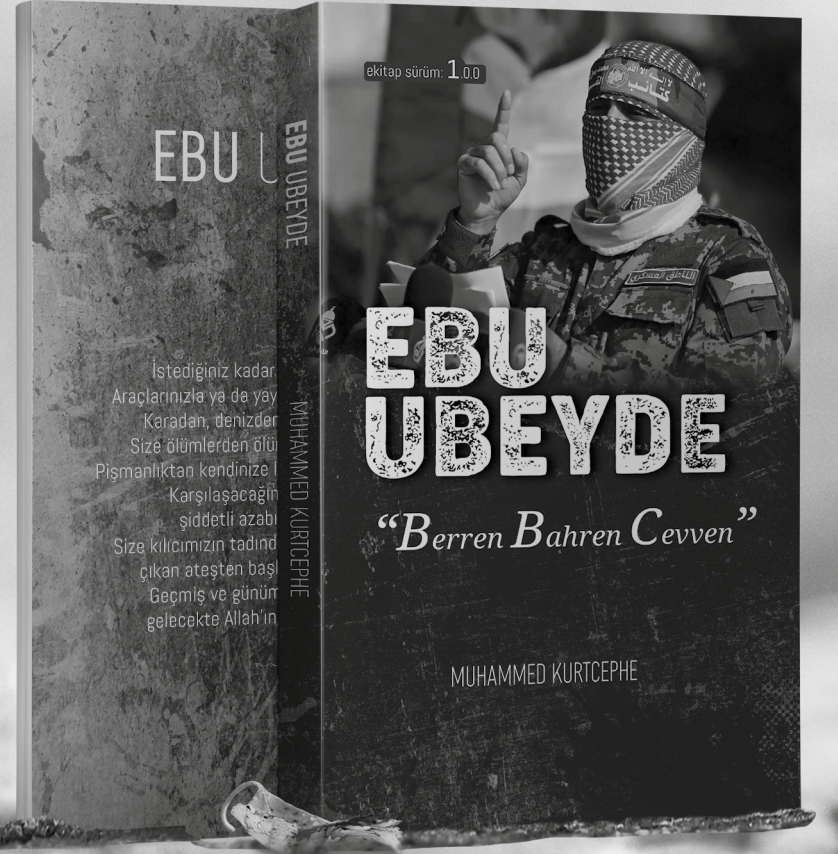

*Devamı
kitabımızın
yeni sürümünde...*

Yeni Sürüm İçin Bağlantı :
www.kurtcephe.com/gazzeninferyadi

EBU UBEYDE

Muhammed KURTCEPHE
"Yazarak yaşadım, yaşadıkça yazarım"

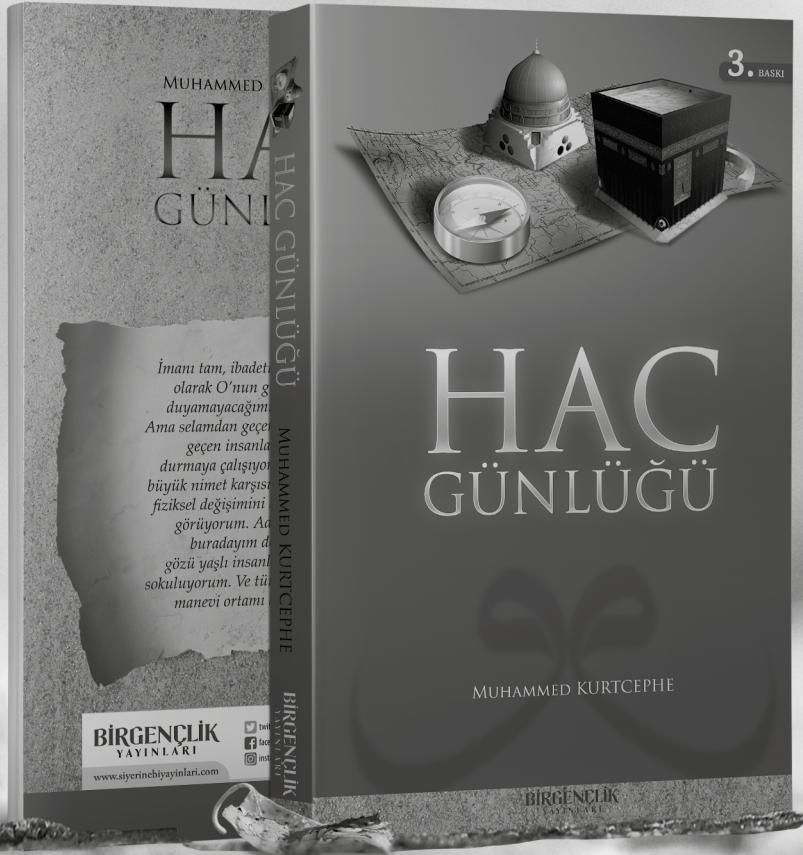

www.kurtcephe.com

HAC GÜNLÜĞÜ

Muhammed KURTCEPHE

"Yazarak yaşadım, yaşadıkça yazarım"

www.kurtcephe.com

HARMANDA GECE

Muhammed KURTCEPHE

"Yazarak yaşadım, yaşadıkça yazarım"

www.kurtcephe.com

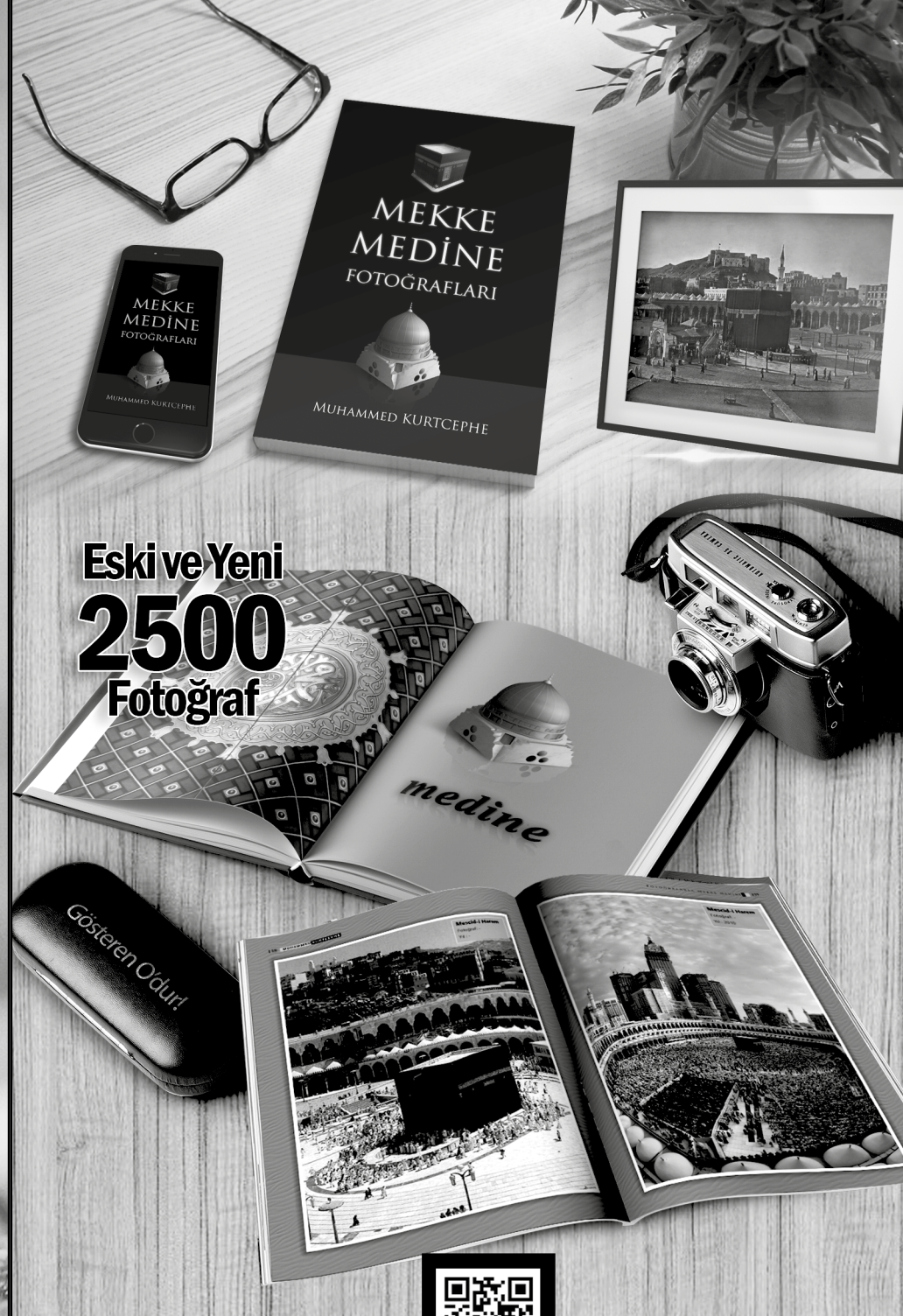
KOMŞU KOMŞU

Muhammed KURTCEPHE

"Yazarak yaşadım, yaşadıkça yazdım"

www.kurtcephe.com

Eski ve Yeni
2500
Fotoğraf

ÜCRETSİZ PDF İNDİR

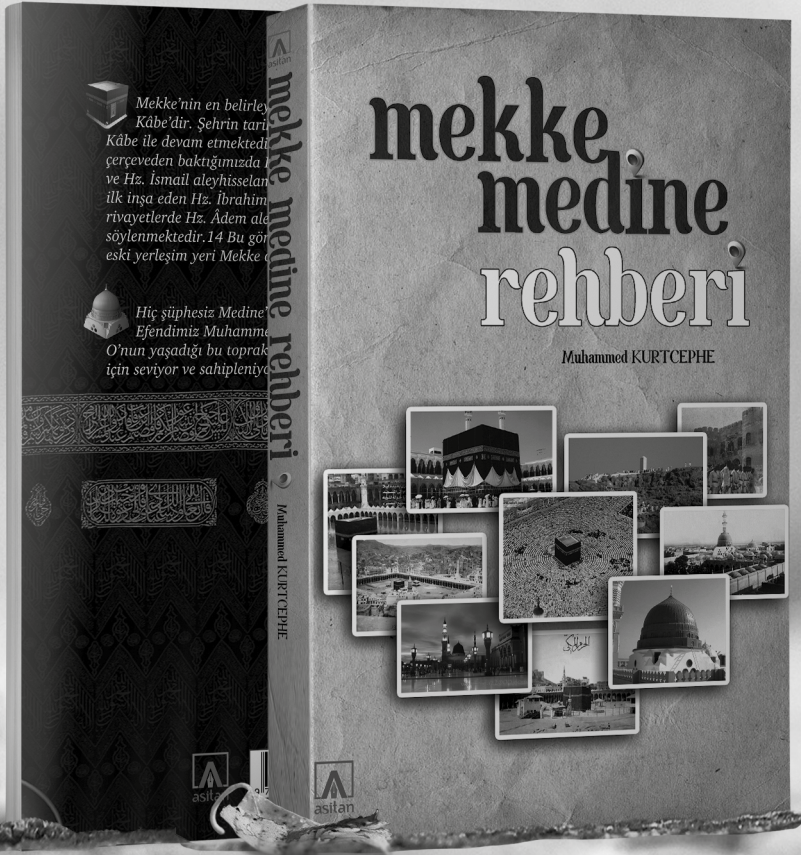

www.kurtcephe.com

MEKKE MEDİNE REHBERİ

Muhammed KURTCEPHE

"Yazarak yaşadım, yaşadıkça yazdım"

www.kurtcephe.com

NASİHATNAME

Muhammed KURTCEPHE

"Yazarak yaşadım, yaşadıkça yazdım"

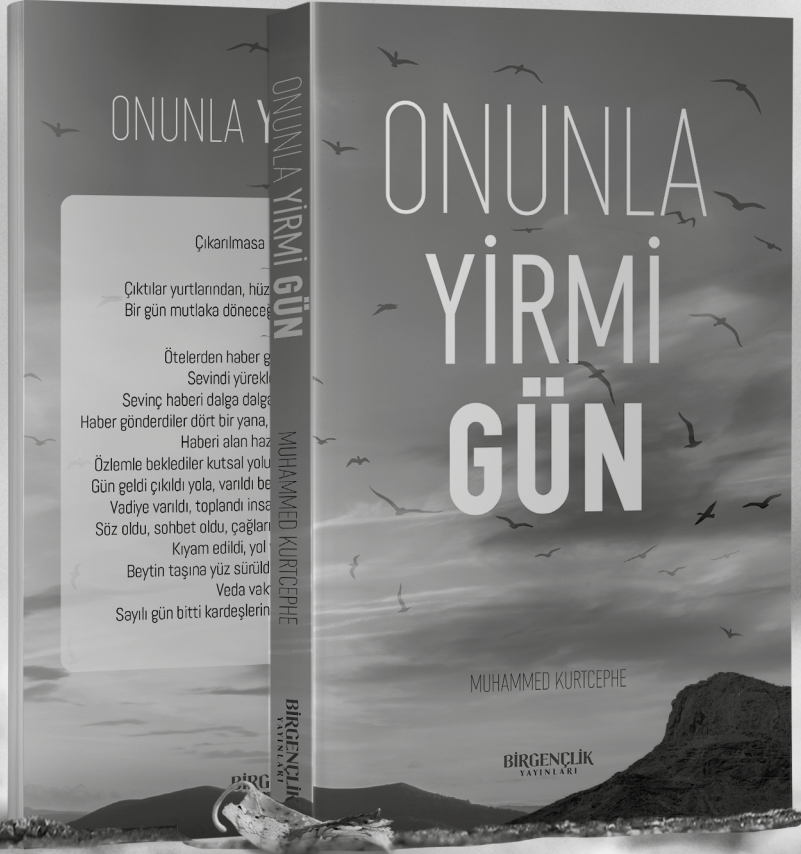

www.kurtcephe.com

ONUNLA YİRMİ GÜN

Muhammed KURTCEPHE

"Yazarak yaşadım, yaşadıkça yazdım"

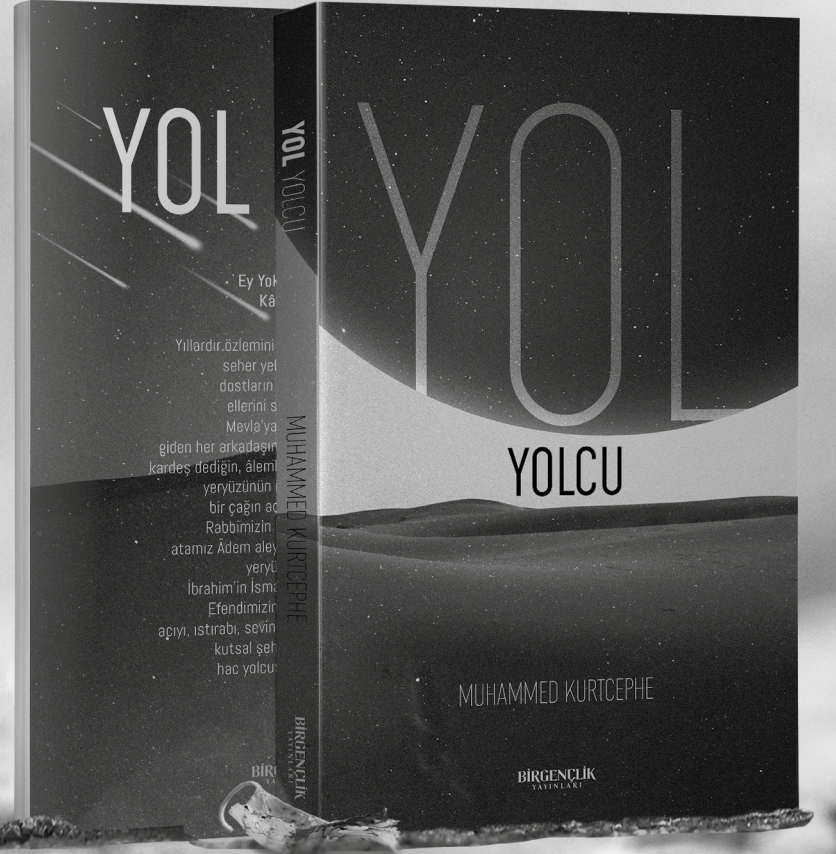

www.kurtcephe.com

YOL YOLCU

Muhammed KURTCEPHE

"Yazarak yaşadım, yaşadıkça yazdım"

www.kurtcephe.com

GAZZE'NİN FERYADI

Yeter!

.....

Vardunuz da vardunuz!
Öldürdünüz de öldürdünüz!
İlerlediniz de öldünüz!
Varolduk da varolduk!
Öldürüldük de öldürüldük!

.....

Yetmedim
yetmemeliyiz hiçbir şey için!